

мечка хоро не играе“, имаме предъ видъ единството между идеитъ въ тритъ свѣта. Наистина, човѣкъ не може да играе, ако краката му не сж здрави. Здравитъ крака и здравото тѣло сж въ зависимостъ отъ чувствата и мислитъ на човѣка. Ако идеитъ на човѣка въ чувствения и въ умствения свѣтъ сж необикновени, човѣкъ е здравъ и може да играе. За да бжде здравъ, той трѣбва да яде, но съзнателно, съ участието на мисълта. Глаголътъ „ямъ“ на български езикъ започва съ буквата „я“, която означава, че човѣкъ трѣбва да яде, да има сили, да се движи, да вдига краката си. Буквата „м“ показва, че като яде, човѣкъ има сили да се качва по планинитъ и да слиза, т. е. да върши високи и трудни работи. На края думата „ямъ“ свършва съ „ъ“, който означава почивка. Въ края на думитъ „ъ“ не се произнася, както и французкото нѣмо „е“. Обаче, когато „ъ“ е въ срѣдата на думитъ, той се чете. Сжщо така, когато „е“ се пише въ срѣдата, то се произнася. Въ това отношение между българитъ и французитъ има нѣщо, по което тѣ си приличатъ.

Като изучавате различнитъ народности, виждате, че всѣки народъ има специфични нрави, обичаи, характерни чѣрти, по които се отличава отъ другитъ народи. Запримѣръ, французинътъ е бързъ въ действията си, а англичанинътъ—бавенъ. Ако въ главата на англичанина се роди нѣкаква идея, той не бърза да я разпространява. Попадне ли тази идея въ